

учение*, който преводъ има значение не само поради своитѣ литературни достоинства, а и поради своето „послѣсловіе“. На последното Славейковъ, споредъ собственото си признание, дължи най-много правилната си ориентация въ въпроса за българския литературенъ езикъ.

Въ годината, когато Григоровичъ почва да обикаля българскитѣ земи, излизатъ почти едновременно два български букваря (едниятъ отъ Бусилина въ Москва, другиятъ отъ Огняновича въ Цариградъ) и *се констатира едно голѣмо засилване на девическото образование*.

Годинитѣ 1844 — 1847 означаватъ и *пълно възтържествуване на Априловаша образователна политика* въ всички училища, създадени по образа на Габровското. Отъ 1843—1844 год. нататкъ тия училища преминаватъ полека-лека въ рѣцетѣ на млади сили, получили своето образование главно по плана на Априлова. Връщатъ се отъ учение въ Русия Ив. Богоровъ, Ив. Момчиловъ, Ботйо Петковъ, Нейденъ Геровъ, Н. Касапски, Никифоръ п. Константиновъ, Д. Михайловски, Атанасъ Чолаковъ, Д. Чинтуловъ и др. и внасятъ новъ духъ въ своитѣ преподавания. Това сж вече хора съ по-модерни понятия за националното развитие, вкусили отъ европейската култура и жадни, да я пренесатъ и на родна почва. Това сж учителитѣ на І. Груева, Хр. Данова, Л. Каравелова, Нешо Бончева, Дринова, Ботйова, Вазова, Стефана Бобчева и почти на всички видни наши обществени дейци отъ 70-тѣ години. А възтържествуването на Априловата образователна система въ нашитѣ училища, създадени по образа на Габровското, съ други думи—*възтържествуването на новобългарското образование*, е възтържествуване на руското културно и образователно влияние, съ което се нанесе ударъ на по-раншната насока въ него — елино-филската.

„Извършениятъ въ България превратъ въ понятията за най-близкия изворъ, отъ гдето трѣбва българската младежъ да черпи своето по-високо образование, срещна пълно съчувствие въ рускитѣ правителствени и особено — въ славянофилскитѣ кръгове, които оказаха най-дейна подкрепа на нашата учеща се младежъ, въ Русия, начевайки още отъ Погодина. Въ това отношение заслужва да се отбележатъ особено услугитѣ на *Славянскитѣ благотворителни комитети* и на тѣхния по-последенъ посрѣдникъ, — *Одеското българско настоятелство* (вж. „Наченки отъ русско влияние въ българската книжнина“ отъ Ив. Д. Шишмановъ, „Бълг. Прегледъ“, год. V, стр. 133, — само че Одеското българско настоятелство не е „по-сетнешенъ“ посрѣдникъ на